

«Прощай, мой коню, мой вѣрний слуга,
Врѣме за раздѣла настѣпи;
Почивай си; нѣма вечъ мойта нога
На златно ти стрѣме да стѣпи.
Прощай, тѣши се — и мене помни . . .
Откарайте коньтъ, момци, на страни.

«Обвийте го въ обвивъ отъ скѣпо сукно,
И въ моя го лѣгъ отведете,
Кѣпете, зобете го съ отборъ зѣрно,
Съ вода го отъ изворъ поете.»
Момцитѣ отведоха коньтъ завчасъ,
Приведоха другъ на тѣжовния князь . . .

*
* *

Минаха години . . . Пирува Олегъ
Съсъ своята дружина отбрана;
На всички коситѣ сѣ бѣли кат' снѣгъ
Постланъ върху равна поляна:
И тѣ споменуватъ прѣминжли дни,
Юнашки походи и страшни войни.

«Кждѣ ли ми ѣ коньтъ, продума Олегъ,
Кждѣ ли ми ѣ вѣрний другаринъ?
Все тѣй ли е бодъръ и пѣргавъ на бѣгъ?
Все тѣй ли припрянь е и яренъ?»
И чу отговоръ той: на стрѣмния рѣтъ,
Отдавна почива отъ своята си смрътъ.